

РЕШЕНИЕ

№ 6904

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **4214** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е искова молба на С. И. Ареснов от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3 000 лева вследствие отмяна на наложена ПАМ със Заповед № 101/08.01.2024 година на Младши автоконтрольор във 02 Група, 01 Сектор,Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР, с която последният наложил ПАМ на С. И. А.- Временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца за периода от 08.01.2024 година до 19.09.2024 година, ведно със законната лихва върху сумата от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Заповедта за налагане на ПАМ-19.09.2024 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че срещу ищеца е издадена Заповед за налагане на ПАМ на 08.01.2024 година – Временно отнемане на СУМПС за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца и в периода от 08.01.2024 година до 19.09.2024 година, когато с Решение на АССГ е отменена Заповедта за налагане на ПАМ, в този период ищецът е изпитвал неудобства, срам, тревожност, не е могъл да управлява МПС, чувствал се е подтиснат, изпитвал е унижение от отнемането на СУМПС пред граждани, продължилият дълг период от 10 месеца, в който е бил лишен от възможността да управлява МПС, позорът, който е преживял са преобърнали живота му. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- С. И. Ареснов редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2

АПК не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпило писмено становище по съществото на спора. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска- Столична Дирекция на вътрешните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител. СГП редовно уведомена при условията на чл.138, ал.2 АПК се представлява от прокурор С. , който намира исковата молба за основателна и доказана и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 101/08.01.2024 година на Младши полицейски инспектор във 02 Група, 01 Сектор в Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР е наложена ПАМ на С. И. А. от [населено място] ПАМ по чл.171,т.1,б.“ б“ от ЗДВП- Временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца.

Ищецът е обжалвал Заповедта за налагане на ПАМ пред АССГ, а последният с Решение № 17429/19.09.2024 година, постановено по адм.дело № 692/2024 година отменил оспорената Заповед за налагане на ПАМ.

Решението е влязло в сила на датата на постановяването му предвид разпоредбата на чл.172,ал.5 от ЗДВП.

По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните съдебно- психологическа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му ката задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу НАП за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна и доказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжното обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на

държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата.Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е

необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало Заповедта за налагане на ПАМ – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца е служител на ОПП-СДВР, но самият служител не е юридическо лице, а административен орган.

Съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочи, че областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42, ал.1 от ЗМВР визира, че областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. Пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Заповедта за принодтлено настаняване на ищеца в СДВНЧ действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния Началник сектор, а СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14, ал.2 от ЗМВР- Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие отмяна на Заповед № 101/08.01.2024 година за налагане на ПАМ по чл.172, ал.2, т.3 от ЗДВП- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, отменена с влязло в сила Решение №17429/19.09.2024 година по описа на АССГ, влязло в сила на 19.09.2024 година.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на Заповед за налагане на ПАМ по чл.171.,т.1,б "б" от ЗДВП,издадена в резултат на административна дейност и то с влязло в сила Решение на АССГ, вследствие на което ищецът е изпитал унижение ,бил е лишен от възможността да шофира приблизително 9 месеца/ а не 10 месеца/, бил е унижен и притеснен,като от заключението на вещото лице, изготвило съдебно- психологическата експертиза, неоспорено от страните,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че ищецът притежава добър личностов ресурс, като при отнемането на СУМПС се е провокирало появилата се повишена тревожност, придружена с депресивна симптоматика, а състоянието, което е описал ищецът е състояние на преживяване на тревожност, като обикновено такова състояние може да се свързва с чувство за умора, занижен интерес към обичайните дейности, напрегнатост, вина,нарушение на съня , а получените резултати говорят за временни епизодични преживявания на тревожни и депресивни симптоми – срам, апатия, ежедневни тревоги, социална отчужденост, чувство за несправедливост, унижение, проявено към него, негативните последствия от наложената ПАМ на ищеца – са конгнитивни- свързани с мисли и спомени за трудния период на несигурност, социална изолация, неизвестност, страх какво ще се случи, съмнения относно справедливостта и обективността на действията на служителите на МВР, поведенчески- свързани със социално отдръпване и изолация, загуба на удоволствие от обичайните ежедневни дейности, необходимостта да се премести на друго място да живее, да се справя без личен транспорт за придвижване , емоционални – свързани със симптоми на страх,срам, тревожност, апатия, ежедневни тревоги, чувство на непредвидимост и унижение, проявено към него, социални-дистанцирането от роднините / до този момент е живял със семейството на единия си син/, голяма част от приятелския кръг необходимостта да ползва обществен превоз, вместо автомобила си, да смени местоживеенето си, социалната среда и интензитетът, с който се проявяват е с различна динамика – в началото, когато се е случило процесното събитие, преживяванията са били тревожни, впоследствие осъзнавайки, че е бил обвинен несправедливо и въпреки това започва да търпи санкция, ограничаващи нормалния му ритъм на живот-ежедневни ангажименти, социални контакти- промяна на местоживеенето, задържането на личния му автомобил ,невъзможност да се придвижва самостоятелно, унизителното отношение от страна на служителите на 04 РУ се проявява депресивна симптоматика, но постепенно и бавно ситуацията е започнала да се изяснява и нормализира, докато се стигне до оневиняването му, като към момента на изготвяне на експертизата се наблюдава остатъчна тревожност, несигурност,съмнения, които изследваното лице продължава да преживява , макар и по- рядко, личностовият ресурс, с който разполага ищецът- подкрепата на близките му, оневиняването му са фактори, спомагащи за преодоляването на тези негативни последствия и вследствие на издадената заповед за налагане на ПАМ ищецът е преживял тежък период в живота си, свързани с принудителна промяна на ежедневните задължения и ритъм, смяна на

местоживеенето, социалната среда, отдалеченост от близките, несправедливото обвинение, отнемане на автомобила, унижително отношение, в този период се е чувствал напрегнат, тревожен виновен, срамувал се е от случилото се, чувствал се е унижен, като притесненията са му били свързани както със собствената му личност, както и с тревогите, които заради него преживяват близките му, както и за възрастните роднини, за които се грижи той и разчитат единствено на него, през този период не е имал желание да се събира с приятели, срамувал се е да обяснява все едно е престъпник и е бил в социална изолация, като морална подкрепа са му оказвали двамата му синове и семействата им.

Що се касае до твърдението на ищеца, че вследствие на отнемането на СУМПС той е бил лишен от възможността да кара ски, то това твърдение е недоказано и не е ясно как отнемането на СУМПС е повлияло на карането на ски, като за карането на ски не се изисква СУМПС. Недоказано остана и твърдението на ищеца, че вследствие на наложената ПАМ същият е следвало да промени местоживеенето си, като това твърдение е заявено от ищеца при изготвяне на съдебно-психологическата експертиза, а в исквата молба такива твърдения не са наведени. Наред с това, от приложената Справка от НБД „Население“ е видно, че ищецът е с непроменен постоянен и настоящ адрес от 29.07.2008 година и има адрес в [населено място], а и самият ищец е посочил на вещото лице първо, че е живял с единия си син и неговото семейство, при което недоказано остана и твърдението на ищеца, че не е могъл да вижда внуците си. Доводът на ищеца, че живее с майка му, която е на преклонна възраст влиза в противоречие с твърдението му, че живее с единия си син и неговото семейство, и а липсват доказателства за това.

Доказа се, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяната на незаконосъобразен административен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност.“ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоположния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоположността на поведението на деликвента и вредите“.е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат.

Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на

претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/, доказва се и причинната връзка между неимуществените вреди и отменения административен акт.

силен стрес, тревога и безпокойство вследствие на задържането, накърнен е авторитетът му както сред близки и познати в България, така и сред неговите роднини е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице.

Доказва се и наличието на причинна връзка между отменената Заповед за налагане на ПАМ и причинените вреди. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от отмяната на Заповедта за налагане на ПАМ-ако не бе лишен незаконосъобразно от СУМПС ищецът не би предприел действия по претендиране на вреди и от там не би завел исковата молба и не би претърпял неимуществени вреди, при което безспорно е налице увреждане в неимуществената сфера на ищеца, довело до срам, тревожност, затваряне в себе си, социална изолация. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който е справедлив и съответен.

Предвид обстоятелството, че в ЗОДОВ липсва разпоредба как се определя обезщетението за неимуществени вреди, то следва да намери приложение разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД/ в който е залегнал основен принцип на правото/, според която обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, както и кръгът на лицата, които имат право на него, се определят на принципа на справедливостта. Обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането.

Задължителни указания по приложението на чл. 52 ЗЗД, се съдържат в т. II на ППВС № 4/1968 г. Съгласно това разрешение, понятието "справедливост" по вложения от законодателя смисъл в сочената норма, не е абстрактно, а е всякога обусловено от редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението. При телесни увреждания, такива обективни обстоятелства би могло да са свързани с начина на извършване, характера на увреждането, произтичащите от нето физически

и психологически последици, като при причиняване на смърт, съгласно цитираното ППВС от значение са и възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близките му, които търсят обезщетение за неимуществени вреди, както и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да определи конкретния размер на обезщетение по справедливост.

Следва да бъде посочено още, че с Постановление № 4/68 г. Пленумът на ВС изрично е приел, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е дал само една от възможните насоки - справедливостта да се преценява въз основа на конкретно обективно съществуващи обстоятелства. Последните обаче не съставляват съдържание на понятието справедливост, а елементи на възмездяване, които при това следва да бъдат възмездени, именно по справедливост, което последно понятие е останало недефинирано, и поради това води до невъзможност да се проследи механизма на определяне на крайния размер на обезщетението за неимуществени вреди.

Разпоредбата на чл. 52 ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ, дава възможност на съда да определи неимуществените вреди по справедливост. За да са преценят като неимуществени вреди, претърпените от физическите лица негативни емоции следва да надминат минималния праг на негативно изживяване, присъщ при издаден неблагоприятен административен акт, като твърдените неприятни преживявания на ищеца не са надминали този присъщ минимален праг, няма доказателства за по-крехка емоционалност на ищеца, нито такива, че негативните му изживявания във връзка с издадената Заповед за налагане на ПАМ са предизвикали у него по-голям стрес или продължителен емоционален дискомфорт.

В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че обезщетението, което следва да се присъди на ищеца за претърпените от него неимуществени вреди вследствие незаконосъобразния административен акт следва да бъде в размер на 900 лева/460,16 евро/, което е справедливо и ще репарира претърпените от ищеца неимуществени вреди - срам унижение, социална изолация, лишаването от възможността да управлява собственото си МПС за период от 9 месеца и този размер е съобразен и с практиката на Европейския съд по правата на човека. Интензитетът и времетраенето на вредите обуславят определяне на сума по-малка от претендираната. Този размер от 900 лева е достатъчен да репарира ищеца за претърпените вреди. Искът е основателен и доказан до този размер, а за разликата от 900 лева до претендирания размер от 3000 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на влизане в сила на Решението за отмяна на Заповедта за налагане на ПАМ-19.09.2024 година до окончателното изплащане на сумата.

Настоящият съдебен състав намира този иск за неоснователен и недоказан.

В т.4 от ТР №3/2004 година на ОСГК на ВКС е посочено, че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в сила на решението за отмяна на административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по [чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.](#)

В ЗОДОВ няма изрична правна норма, която да сочи на дължимост на мораторна лихва върху обезщетението, при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в

конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., III ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на I ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.1 от ЗОДОВ е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска, тъй като няма определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСГК относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт или от преустановяване на действията и бездействията. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението.

По делото няма доказателства, че от момента на влизане в сила на Решението за отмяна -19.09.2024 година година ищецът да е поканил ответника по иска да му заплати обезщетение и същият да е изпаднал в забава поради неплащане.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл.10,ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. *Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. Ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.*

В полза на ищеца следва да се присъди сумата от 5,11 евро/10 лева/ внесена държавна такса. Ищецът е представяван от адвокат, като в представения Договор за процесуалния представителство, защита и съдействие е видно, че е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева. Но преди да определи размер на разноските, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в Отговора на исковата молба. Цента на иска е 3000 лева и съобразно чл.8,ал.1 от Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2, като по силата на т.2 на ал.2 на чл.7 при интерес от 1000 до 10 000 лева- 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева и възнаграждението на адвоката възлиза на 600 лева, като не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано, като същото е в минималния размер, предвиден в Наредбата. Съобразно с уважената част от иска – 900 лева в полза на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 92,03 евро/ 180 лева/, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 5,11 евро/ 10 лева/ – внесена държавна такса, а по сметката на АССГ сумата от 423,90 евро- изплатен депозит за вещо лице от бюджета на съда.

В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част от иска по аргумент от нормата на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ-съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

По аргумент от чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лева. Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено възнаграждение в размер на 130 лева и съобразно с отхвърлената част от иска в полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 91 лева/46,53 евро/.

Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разносите е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА С. И. А. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 460,16 ЕВРО/ 900 ЛЕВА/ ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ вследствие отмяна на наложена ПАМ със Заповед № 101/08.01.2024 година на Младши автоконтрольор във 02 Група, 01 Сектор,Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР, с която последният наложил ПАМ на С. И. А.- Временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца за периода от 08.01.2024 година до 19.09.2024 година.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА С. И. А. ОТ ГР. С. СРЕЩУ СДВР ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ ВСЛЕДСТВИЕ НА ОТМЕНЕНА ЗАПОВЕД ЗА НАЛАГАНЕ НА ПАМ № 101/08.01.2024 година на Младши автоконтрольор във 02 Група, 01 Сектор,Отдел“ Пътна полиция“ при СДВР, с която последният наложил ПАМ на С. И. А.- Временно отнемане на Свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца за периода от 08.01.2024 година до 19.09.2024 година **ЗА РАЗЛИКАТА НА НАД 460,16 ЕВРО/ 900 ЛЕВА/ ДО ПРЕДЯВЕНИЯ РАЗМЕР ОТ 1533,88 ЕВРО/ 3000 ЛЕВА/, КАКТО И ИСКА ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЗАКОННАТА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА, СЧИТАНО ОТ ДАТАТА НА ВЛИЗАНЕ В СИЛА НА РЕШЕНИЕТО ЗА ОТМЯНА НА ЗАПОВЕДТА ЗА НАЛАГАНЕ НА ПАМ-19.09.2024 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА .**

ОСЪЖДА С. И. А. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 46,53 ЕВРО/ 91 ЛЕВА/ ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

ОСЪЖДА СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА С. И. А. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 5,11 ЕВРО/ 10 ЛЕВА/ ВНЕСЕНА ДЪРЖАВНА ТАКСА СУМАТА ОТ 92,03 ЕВРО/ 180 ЛЕВА/- АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

ОСЪЖДА СДВР ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 423,95 ЕВРО/829,17

ЛЕВА/ – ИЗПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: